

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašina a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ANeT-Advanced Network Technology, s.r.o.**, se sídlem Křížíkova 3009/72a), Brno, zastoupený JUDr. Františkem Severinem, advokátem se sídlem Elišky Machové 1247/41, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2023, č. j. 62 Ad 1/2021 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městská správa sociálního zabezpečení Brno (dále jen „MSSZ“) rozhodnutím ze dne 6. 11. 2020, č. j. 47002/310-8013-6. 11. 2020-2524/772 (dále jen „výkaz nedoplatků“), uložila žalobci k úhradě dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za měsíc srpen 2020 ve výši 502 496 Kč. Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Brno (dále jen „žalovaná“), rozhodnutím ze dne 8. 1. 2021, č. j. 47000/21866/20/47091/020/ŠMa/8013-VP/VN/8/20, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí MSSZ ze dne 3. 12. 2020,

č. j. 47002/310-8013-6. 11. 2020-2524/772/Z-nám10/20, kterým byl potvrzen výkaz nedoplatků a námitky žalobce zamítnuty.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 9. 3. 2023, č. j. 62 Ad 1/2021 - 45, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Podstata sporu spočívala v tom, zda mělo být žalobci prominuto pojistné za měsíc srpen 2020 podle zákona č. 300/2020 Sb., o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 a o změně zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „*zákon o prominutí pojistného*“).

[4] Krajský soud nejprve konstatoval, že zákon o prominutí pojistného umožňoval některým zaměstnavatelům splňujícím zákonná kritéria uplatnit nárok na prominutí pojistného, které byli povinni platit jako poplatníci, za měsíce červen, červenec a srpen 2020. Poukázal také na to, že okruh adresátů, na něž se nárok na prominutí pojistného vztahoval, je vymezen v § 2 odst. 1 tohoto zákona. Zákon tedy stanovuje konkrétní podmínky pro uplatnění nároku na prominutí pojistného. Podle § 4 odst. 2 zákona o prominutí pojistného bylo tento nárok nezbytné uplatnit na předepsaném tiskopise podle § 9 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „*zákon o pojistném*“). Krajský soud dodal, že zákon o prominutí pojistného neumožňuje uplatnění nároku zpětně.

[5] Dále krajský soud uvedl, že zákon o prominutí pojistného též stanoví v § 4 odst. 2 konkrétní tiskopis, na němž je třeba žádost o prominutí podat. Jelikož žalobce za období srpen 2020 použil jiný tiskopis, který nebyl spojen s uplatněním nároku na prominutí pojistného, krajský soud se ztotožnil s žalovanou, že nárok na prominutí pojistného žalobce řádně neuplatnil. Nárok na prominutí pojistného totiž nelze uplatnit zpětně poté, co byl předložen nesprávný tiskopis. Krajský soud také poukázal na to, že žalovaná o postupu k uplatnění snížení vyměřovacího základu informovala zaměstnavatele předem mimo jiné na svých internetových stránkách a žalobci navíc do jeho datové schránky zaslala dopis o možnosti snížení vyměřovacího základu (prominutí pojistného). Žalobce byl tedy žalovanou informován nejen o legislativní změně, ale i o tom, že musí k uplatnění nároku použít určitý tiskopis.

[6] Krajský soud dále poukázal na to, že zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „*zákon č. 582/1991 Sb.*“), stanoví, jakým způsobem postupovat při podání tiskopisu, podobu tiskopisu či podmínky, za nichž se tiskopisy předkládají. Krajský soud dodal, že formální požadavky jsou závazné pro všechny plátce pojistného a v možnostech orgánů sociálního zabezpečení není nesprávný postup podání následně zhojit. Proto také krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky, pokud konstatovaly, že žalobce svůj nárok neuplatnil, jelikož jej uvedl na nesprávném tiskopise. Naopak postupovaly v souladu s výše zmíněnou zákonnou úpravou, přičemž příčiny postupu žalobce při podání nesprávného tiskopisu nemohl krajský soud zohlednit.

pokračování

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle rekapituluje dosavadní řízení před správními orgány. Má za to, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací a nepřihlédl k okolnostem, za kterých pracovnice stěžovatele vyplnila nesprávný tiskopis. Za „*okolnosti zvláštního zřetele hodné*“ stěžovatel označuje „*období vrcholícího covidu-19*“ a nástup nové účetní, která chybný formulář vyplnila. Zdůraznil také, že veškeré podmínky pro prominutí pojistného splnil, a považuje „*za absurdní způsobit stěžovateli újmu*“ s odůvodněním, že nepoužil příslušný tiskopis.

[9] Dle stěžovatele je posláním krajského soudu poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob. Krajský soud v tomto případě rozhodoval dle stěžovatele „*s užitím přepjatého formalismu*“ a „*v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti*“, čímž byla dotčena jeho základní práva.

[10] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a rovněž na své vyjádření k žalobě. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozsudek krajského soudu.

[14] Posuzovaná kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti. Kasační námítky stěžovatele jsou formulovány velmi obecně, a proto na ně – s ohledem na zásadu dispoziční – stěžovatel obdrží od soudu pouze stručnou odpověď.

[15] Stěžovatel předně v kasační stížnosti pouze obecně uvádí, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací; přitom však nspecifikoval, jaké jeho konkrétní námítky měl krajský soud opomenout. Ačkoli to stěžovatel výslovně neuvádí, jedná se o obecně

formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud nicméně z napadeného rozsudku ověřil, že krajský soud řádně odpověděl na veškerou stěžovatelovu žalobní argumentaci; rozsudek krajského soudu tedy nepřezkoumatelným neshledal.

[16] Nejvyšší správní soud dále nesouhlasí se stěžovatelem, že se krajský soud dopustil přepjatého formalismu a postupoval v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Požadavek konkrétního formuláře pro uplatnění předmětného nároku má totiž zákonnou oporu. Podle § 4 odst. 2 zákona o prominutí pojistného je pro uplatnění nároku na prominutí pojistného třeba použít předepsaný tiskopis podle § 9 odst. 2 zákona o pojistném. Z § 123e odst. 2 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. dále vyplývá, že nesplňuje-li podání stanovené podmínky, nepřihlíží se k němu. To byl i případ podání stěžovatele, neboť k uplatnění svého nároku nepoužil předepsaný tiskopis. Stěžovatel byl navíc žalovanou upozorněn na změnu původního tiskopisu, předem prostřednictvím jejich webových stránek a rovněž také dopisem zaslaným do jeho datové schránky. Jestliže stěžovatel uplatnil nárok na jiném tiskopisu, nemohlo mít toto nesprávné podání za následek uplatnění nároku na prominutí pojistného. Pokud krajský soud dospěl k takovému závěru, postupoval v souladu se zákonem.

[17] Krajský soud nepochybil, pokud nepřihlédl k okolnostem, za kterých pracovnice stěžovatele vyplnila nesprávný formulář. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 15. 6. 2023, č. j. 6 Ads 131/2022 - 26, ve kterém konstatoval, že není rozhodné, z jakého důvodu byl nesprávný formulář vyplněn (včetně otázky, zda se tak stalo z důvodu politováníhodného pochybení zaměstnankyně či důvodu jiného). Jak již bylo uvedeno výše, rozhodné je pouze to, že nesprávné podání nemá za následek uplatnění nároku na prominutí pojistného. Také v nyní projednávané věci platí závěry judikovaného případu, s nimiž se Nejvyšší správní soud i v nynější věci ztotožňuje, tedy že krajský soud „*již nebyl povinen posuzovat naplnění jakýchkoli dalších podmínek pro prominutí pojistného, neboť to bylo vzhledem k absenci uplatněného nároku bezpředmětné.*“

[18] Nejvyšší správní soud *obiter dictum* uvádí, že má pochopení pro to, že stěžovatel subjektivně vnímá jako přehnaně formalistický závěr správních orgánů a krajského soudu, dle něž uplatnění nároku na prominutí pojistného na nesprávném tiskopise má důsledek, že stěžovatel nárok neuplatnil vůbec. S ohledem na výše zmíněnou zákonnou úpravou však nebylo možné postupovat v případě stěžovatele jinak; jedná se tedy o určitou „přísnost“ zákona, jímž jsou však soudy vázány.

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované není možné náhradu nákladů řízení přiznat s ohledem na § 60 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu